

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej

na posiedzeniu w trybie art. 534 § 1 kpk w zw. z art. 126 § 3 kpk,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 listopada 2012 r.

w sprawie R. C.,

zażalenia wniesionego przez skazanego R. C.,

na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 27 lipca 2012 r., o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 stycznia 2012 r.

p o s t a n o w i ł:
utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie .

UZASADNIENIE

R. C. w zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego powtórzył swoją argumentację, zawartą już we wniosku o przywrócenie terminu, że nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy odwoławczej, stąd w ogóle o niej nie wiedział, a w konsekwencji nie mógł też zachować terminu do złożenia wniosku o doręczenie zapadłego wówczas wyroku wraz z uzasadnieniem. Skarżący stwierdził, że argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia o prawidłowości doręczenia tego zawiadomienia jest nieprzekonująca i budzi wątpliwości co zgodności z prawem tej czynności procesowej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie na uwzględnienie nie zasługiwało, choć przyznać należy, że nie wszystkie sformułowania zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia oraz w uzasadnieniu postanowienia z dnia Sądu Okręgowego z dnia 18 maja 2012r., do którego odwoływało się to pierwsze, zasługiwały na podzielenie.

Istota rozstrzygnięcia sprawy leży jednak w ocenie prawidłowości zastępczego doręczenia R. C. zawiadomienia o terminie rozprawy odwoławczej. Udokumentowanie tej czynności znajduje się na k. 99 oraz k. 101-102 akt. Dokumenty te jednoznacznie wykazują, że w dniu 15 grudnia 2011r. wykonane zostało zarządzenie o zawiadomieniu oskarżonego o terminie rozprawy apelacyjnej (k.99) i data ta figuruje na druku „pokwitowania odbioru” tego zawiadomienia (k.101). Na pokwitowaniu oraz kopercie zawierającej to zawiadomienie widnieją adnotacje poczty dokumentujące wykonane przez nią czynności. Wskazano zatem na pokwitowaniu, że w dniu 19 grudnia 2011r. przesyłki nie doręczono z powodu „zamkniętego mieszkania”, wobec czego w oddawczej skrzynce pocztowej umieszczono zawiadomienie o pozostawieniu przesyłki w placówce pocztowej (k.101v). Awizowanie przesyłki potwierdzono datownikiem poczty na kopercie, na której umieszczono również informację o „awizowaniu powtórny” w dniu 28 grudnia 2011r. wraz z odciskiem datownika (k.102v). Czynności te potwierdzone zostały podpisem – parafą pracownika poczty, przy czym na tyle niecharakterystycznym, że nie można przyjąć, jak wskazano to w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, a co kwestionował skarżący, że przesyłka awizowana była przez różnych doręczycieli. Kwestia ta nie ma jednak większego znaczenia. W końcu, na kopercie tej umieszczono adnotację o „zwrocie” przesyłki, wobec niepodjęcia jej w terminie i z tą czynnością wiąże się odcisk datownika z dnia 5 stycznia 2012r., a następnie prezentata Sądu Okręgowego o wpływie tego zwrotu w dniu 9 stycznia 2012r. (k.102v).

Szczegółowo przedstawione powyżej adnotacje dokumentujące losy zastępczego zawiadomienia R. C. o terminie rozprawy apelacyjnej, nie pozostawiają wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z przepisami k.p.k., jak i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu doręczania pism sądowych w postępowaniu karnym (Dz.U. Nr 108, poz. 1022). Tego stanu rzeczy nie może zmienić nie do końca trafne stwierdzenie Sądu Okręgowego o awizowaniu przesyłki przez dwóch doręczycieli, czy też jeszcze bardziej niefortunny zwrot w uzasadnieniu postanowienia z dnia 18 maja 2012r. o „trzykrotnym” zawiadamianiu skazanego o terminie rozprawy apelacyjnej (k.132v).

Całą swoją argumentację, mającą wykazać, że niedotrzymanie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku Sądu odwoławczego z uzasadnieniem

nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, R. C. wiązał wyłącznie z bezpodstawnym, jego zdaniem, uznaniem prawidłowości zawiadomienia o terminie rozprawy, twierdząc, że przesyłki takiej nie otrzymał i nie była ona awizowana. O ile bezspornym jest, że rzeczywiście zawiadomienie o terminie rozprawy nie zostało oskarżonemu doręczone, to równie jednoznacznie trzeba stwierdzić, że przesyłka ta była dwukrotnie, zgodnie z obowiązującą procedurą, awizowana i skarżący nie podjął jej w terminie. Przeciwwstawienie przedstawionym powyżej dokumentom prostego zaprzeczenia R. C., że takiego awiza nie było, ocenić należy jako nieprzekonujące i gołosłowne. Wszak nie wystąpiły żadne rozsądne podstawy do uznania, że pracownicy poczty podjęli wobec skazanego swego rodzaju spisek, kilkakrotnie fałszując adnotacje na przesyłce, którą mieli mu doręczyć.

Konsekwencją takiej oceny musiał być wniosek, że trafnie Sąd Okręgowy przyjął, iż R.C. nie wykazał, aby niedotrzymanie przez niego terminu do złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku Sądu odwoławczego z uzasadnieniem, nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

W tym stanie rzeczy zażalenie R. C. na uwzględnienie nie zasługiwało, a zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy.

Niezależnie od powyższego należy poinformować skazanego, że z dniem 14 listopada 2011r. znowelizowano przepisy k.p.k. dotyczące wznowienia postępowania, poprzez dodanie przepisu art. 540b, który w § 1 pkt 1 przewiduje sytuację procesową zbliżoną do niniejszej. Jednak wobec formalnego wymagania złożenia wniosku o wznowienie postępowania przez podmiot profesjonalny (art. 545 § 2 k.p.k.), w razie woli skarżącego skorzystania z tego uprawnienia, podmiot ten wyjaśni prawne możliwości w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.